

som den høitærede Krigsminister har begjæret i Lovforslaget til, naar Befalingsmændene have naaet en vis Alder, da at kunne affsedige dem med Pension efter Pensionsloven, forsaavidt de ikke egne sig til Forfremmelse. Udvalget har ikke troet det hensigtsmæssigt at gaa saa vidt, men været enig om at anbefale, at Krigsministeren faar den Bemyndigelse, han søger, forsaavidt det angaar Officerer, der ikke egne sig til at forblive i Tjenesten. I § 103 har den høitærede Krigsminister foreslaaet en særlig Aldersorden tillagt Artilleriers og Ingenieurkorpsets Premierlieutenanter, hvorved Udfaldet for deres Vedkommende af den for Officerkolens ældste Klasse fastsatte Prøve ogsaa kommer i Betragtning. Med Hensyn hertil er det allerede tidligere udtalt, at det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet en supplerende Bestemmelse op under Affnittet om Officerkolen. Flertallet i Udvalget har derimod ikke tiltraadt den høitærede Ministers Forslag paa dette Punkt. Der er af et Mindretal foreslaaet, at der i Lovforslaget skulde optages Bestemmelser, svarende til den nugældende Hærløvs, om, under hvilke Betingelser Befalingsmand kunne erholde Orlov i længere Tid. Det er af den Slags Ting, som efter de øvrige Udvalgsmedlemmers Opfattelse godt kunne staa i en Lov uden at gjøre den nogen Skade, men ogsaa ligesaa godt kunne være udeløbte. Vi have derfor ikke villet være Medforslagsstillere angaaende denne Paragraf, men skulle iøvrigt Intet have imod, om Ændringsforslaget bliver vedtaget. Ændringsforslag Nr. 153 er bortfaldet, og Nr. 154 er kun en Følge af, hvad der tidligere er vedtaget. Nr. 155 staaer i Forbindelse med Udvalgets Forslag om, at der for Generalstabens Officerers Vedkommende skulde lægges større Vægt paa Tjenesten ved Baabnene, idet vi ere gaaede ud fra, at de Bestemmelser, der indsettes i Loven, kun skulle faae Anvendelse under Fredsforhold, hvorefter det under Krigsforhold maatte staa Krigsbestyrelsen frit for at vælge uafhængig af disse. Jeg beder undskyldte, at jeg under § 91 maa have glemt et Ændringsforslag, der er stillet af et Flertal, og som jeg derfor skal tillade mig kortelig at omtale. Lovforslaget foreslaar nemlig, at Sekondlieutenanter, der have opfyldt Betingelserne for Udnævnelse til Premierlieutenanter, efter 6 Maaneders praktisk Tjeneste kunne erholde deres Udnævnelse stadfæstet af Kongen. Dette har Flertallet ikke kunnet tiltræde, blandt Andet af den Grund, at man har troet, der mulig deri kunde skjule sig en Bestemmelse, efter hvilken der kunde tilkomme de Paagældende Pensionsret fra et tidligere Tidspunkt, end der vilde tilkomme dem, forsaavidt som de først fik Udnævnelse af Kongen som Premierlieutenanter. Dermed vil jeg have affsluttet Ændringsforslagene vedrørende Ansættelse, Forfremmelse og Afgang i Fredstid. Jeg skal gaa over til det næste Affnit, som hand-

ler om det tilsvarende Forhold i Krigstid. Der er i Lovforslagets § 109. foreslaaet af den høitærede Krigsminister, at „under Krig kan Kongen tillægge de Høitbefalende for selvstændige Hærsafdelinger og de dem underlagte Afdelingschefer Ret til, for at belønne udmærket Lapperhed og Konduite ligeoverfor Fjenden, undtagelsesvis at foretage Forfremmelser udover, hvad de for Fredstid i saa Henseende gjældende Bestemmelser hjemle“. I den nugældende Hærlov staaer der en ligneude Bestemmelse med den Tilføjning, at Antallet af de normerede Numre dog ikke derved maa overskrides. Det er aabenbart, at den første Del af Bestemmelsen, saaledes som den her er optagen i Lovforslaget, indeholder to Bemyndigelser, dels til at der kan tillægges Andre Udnævnelsesret under Krigsforhold end dem, der have den paa Fredsfod. Derefter kunde det f. Ex. være muligt, at en kommanderende General fik Bemyndigelse til at forfremme Officerer, medens det under Fredsforhold selvfølgelig er forbeholdt Kongen. Men der ligger tillige deri en Bemyndigelse til, at Antallet af Forfremmelser kan ske i større Udstrækning, end der er fastsat ifølge Hærløven. Det er dette Sidste, Flertallet ikke har ment at kunne gaa ind paa, og det er af denne Grund, det har stillet Ændringsforslaget under Nr. 156 til § 109. Det Mindretal, hvortil jeg hører, mener rigtignok, at den paagældende Bestemmelse vil tabe en stor Del af sin Betydning ved, at en saadan Tilføielse sker, og vi have derfor ikke kunnet tiltræde den. De Ændringsforslag, der ere stillede til Paragrafen om Hærens Musikpersonale, ere kun en ligefrem Følge af, hvad der er foreslaaet for Baabnene i Affnittet om Hærens Rammere. At Navnet Lægekorps er foreslaaet bevaret istedetfor Benævnelsen Sundhedskorps, som findes i Lovforslaget, er allerede omtalt. Ligeledes har Udvalget foreslaaet, at Sundhedsstroppeerne opføres for sig, og ikke sættes ind under den nye Benævnelse „Sundhedskorpset“, og at der i Lovforslaget fastsættes Regler om, til hvilket Baaben de paagældende Befalingsmænd skulle henføres. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Vi ere jo, uagtet det egentlig ikke laa for, allerede tidligere leilighedsvis komne til at debattere det, og Spørgsmaalet har jo allerede faaet sin Afgjørelse ved de Ændringsforslag, der bleve vedtagne under 1ste Affnit. For Lægekorpsets Vedkommende er der iøvrigt af den høitærede Minister foreslaaet to Ændringer. Den ene er en forandret Benævnelse for Lægerne, den anden en Forøgelse af Antallet af Læger. Med Hensyn til de forandrede Benævnelser har Udvalget ikke set tilstrækkelig Anledning til at kunne gaa ind paa dem. Man har ansat det hensigtsmæssigt at blive staaende ved de Benævnelser, vi havde. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har iøvrigt tiltraadt den høitærede Ministers Forslag om Lægernes Antal, hvorefter Flertallet, nemlig